

“Quan poses una etiqueta és que vols vendre una moto”

El passat 17 de febrer va aparèixer ‘Go’ (Virgin), el tercer disc de Dusminguet. Un treball amb més rock’n’roll que els anteriors, sense deixar de banda la cúmbia, el son, el vallenato... i amb algunes influències gregues.

Daniel Calabrita menja mandarines. En Joan Garriga el mira i riu, però no gaire. Durant la conversa, els de Dusminguet semblen molt més tímids que no pas després, a l’escenari. En Sisa sembla que els ha definit com l’Orquestra Plateria del segle XXI. I no ho són pas. Només és una altra etiqueta d’aquestes que no els agraden. Els de la Garriga consoliden un so cada vegada més propi. Després de passejar-lo per ateneus i casinos i haver interromput una gira per la desaparició del seu baixista, han tret la funda de l’acordió i despleguen veles de nou.

—Com heu plantejat aquest disc?

JOAN GARRIGA: Hi ha menys merder que en els anteriors. El primer, *Vafalungo*, era com una mena de recopilació de tot allò que havíem fet en els primers cinc anys. El segon, *Postrof*, va ser maquetar tot allò que ens passava pel cap i amb moltes col·laboracions perquè primer havia de ser un doble amb 24 cançons i després va ser un senzill. En aquest tercer, en canvi, vam treballar sobre 22 temes i al final n’hem deixat 15. Són cançons més definides i més defensables.

—Com és que vau anar al Marroc a gravar *Postrof* i ara amb *Go* torneu aquí?

DANIEL CALABRITA: Circumstàncies. L’estiu passat vam suspendre els concerts que teníem i ens vam posar a gravar. Ho vam fer al nostre local d’acord amb els calés que disposàvem. Gravar al Marroc va ser perquè ens agrada el lloc...

J. GARRIGA: Allà érem en una casa on es fan casaments que duren dos o tres dies perquè hi ha la festa de les dones, dels homes... Són cases grans en què les habitacions estan comunicades, tot en una planta, i va ser fàcil d’aïllar-ne una i fer-ne com una peixera. Ara mateix no tenim al cap de fer una cosa semblant, però Xauen és la nostra segona casa.

—*Vafalungo* i *Postrof* són paraules que, d’entrada, no signifiquen res, però no és el cas de *Go*; per què aquest títol?

D. CALABRITA: Potser té més a veure amb el rock’n’roll, perquè *Go* és un crit d’aquesta música. Sorgeix també arran dels tres discs que tenim de contracte i d’una cançó del principi que deia “*Vafalungo, Postrof, Go*”; llavors vam pensar que ja teníem el títol pensat dels discs de la trilogia.

—Com surten els temes?

J. GARRIGA: De mètode, no n’hi ha. Un fa un tema a casa, el grava en un 16 pistes digital que tenim i l’ensenya als altres. A vegades la fem un parell i potser quan la graves només tens un minut i entre tots la fem créixer. A partir d’aquí, cada cançó varia. Abans, quan no sabíem fer anar la màquina, arribàvem amb els acords per ensenyar-los als altres i era més pesat.

—Les cançons que descarteu per al disc les reaprofitau més endavant?

J. GARRIGA: En algunes ha passat, però des de *Postrof* van sobrar-ne sis que ja les vam deixar estar. A vegades en toquem alguna en directe.

—A *Go* hi ha ritmes nous. Quines influències diríeu que té aquest treball?

D. CALABRITA: Com a guitarra, diria que el botzuki grec.

J. GARRIGA: Jo amb l'acordió he conegut una mica més com es toca el vallenato. He escoltat molta música cubana els últims anys, també. Potser el que he notat és que les músiques que sempre he escoltat les he entès més i les he fet més meves. El rock'n'roll també, que el teníem oblidat.

—Malgrat la mort de Carlos Rivolta a Guadalajara, que us va fer aturar la gira, aquest no sembla un disc trist com es podria esperar...

J. GARRIGA: Perquè ja estava escrit d'abans. De fet, els candombes d'obertura i clausura, que es van escriure després, no són tristos, tampoc. Tenim molt clar com volem que sigui la música, i encara que toquéssim un blues tampoc no seria trist. És allò de les penes al vent, les penes a la foguera, una cosa molt mediterrània, d'altra banda.

—Aquests candombes semblen retransmissions d'un partit de futbol...

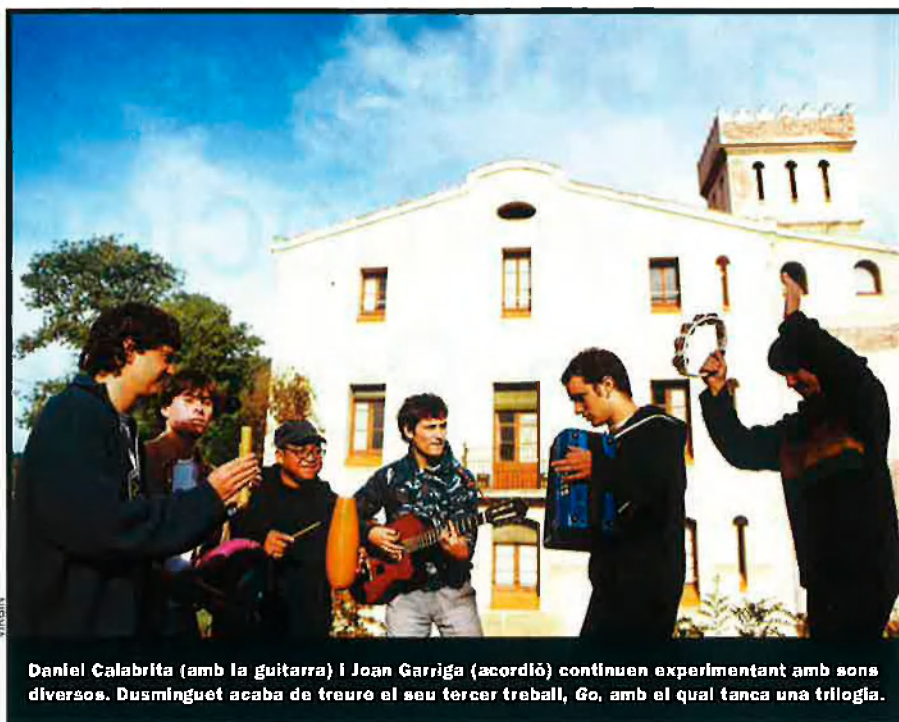
J. GARRIGA: La idea surt que, a en Carlos, li agradava molt el candombe, un ritme d'Uruguai, i també el futbol. Fem una barreja d'això i un paral·lisme amb els tornejos d'obertura i clausura argentins. En Carlos era seguidor de l'Independiente d'Avellaneda, que feia molts anys que no guanyava el campionat i curiosament ara ho ha fet... Es tracta d'una metàfora d'una jugada de futbol que va de camp a camp. Un viatge per explicar com sortia ell a l'escenari i com arribava a la gent. Era un gran seductor amb les noies, sempre marcava gol.

—Ara teniu un nou baixista...

D. CALABRITA: Es diu Orbe i és cubà. Ha fet coses amb Lumbalú, una banda amb qui hem col·laborat. Té molta experiència, també pel que fa a la percussió.

—On també heu col·laborat és en el disc *Zona Bastarda*, una altra etiqueta... Què en penseu?

J. GARRIGA: Intentem no pensar-hi. Sempre que poses una etiqueta és que intentes vendre una moto. Està bé intentar explicar quin tipus de música

Daniel Calabrita (amb la guitarra) i Joan Garriga (acordió) continuen experimentant amb sons diversos. Dusminguet acaba de treure el seu tercer treball, *Go*, amb el qual tanca una trilogia.

es fa, però es busca, sempre amb interessos comercials, gent que fa coses similars per agrupar-la, i ens passem mitja vida venent mitjons. De fet, ja naixem així. És parlar-ne molt, perquè al cap d'uns anys vegis que no n'hi ha per tant. Queden les bones cançons i prou. Tenim tanta saturació d'informació que trobar bones idees és difícil. Nosaltres també en busquem per riure. En comptes de música mestissa dèiem que en fem de postissa o world pagès music, que ens agrada més. L'altre dia sortia un article a Madrid dient que tocàvem rumba, i vaig pensar que potser sí que en fèiem. No tinc la capacitat de distanciament per veure-ho.

—A *Go* hi ha una cançó dita *Spain*...

D. CALABRITA: Juga amb "Spain is pain", és a dir, Espanya és dolor, però també xauxa. Diu que a Espanya hi fa bon temps i que Espanya és divertida i per això ser un gandul està de moda, parla dels savis que hi ha... És una postal.

J. GARRIGA: Un homenatge irònic, amb una mica de mala llet, a la xaranga i pandereta. Parla també de la imatge dels polítics que parlen molt, amb la cultura de la tertúlia que hi ha.

—Quin concepte teniu de l'estat espanyol?

J. GARRIGA: Si som unionistes o catalanistes? Sóc independentista però per simpatia, perquè en el fons el problema és un altre. És la manera en què està repartit el poder. Si parlem de llengües, la cosa ja té més interès. Defensar la idea d'Espanya amb els quatre tòpics i voler-la portar enllà de les fronteres sempre està abocat al desastre. Si algú té un interès a construir un estat a la Península on la gent s'entengui, si és que té algun sentit, tothom hauria d'estar en igualtat de condicions, perquè ara no és així. A Europa, els països són molt feudals encara. Espanya és una unió de regnes amb diferència de condicions i de poder, i la cosa segueix així. Viatjant ens hem adonat que als països llatins o grecoromans et sents bastant com a casa. Al Marroc, també. La gastronomia uneix molt. En canvi, te'n vas a Sant Sebastià, que és aquí al costat, i ja és una altra cosa, o a Galícia, i també és molt diferent. En Dani té la teoria que el món és com França... I tu, què en penses?, existeix Espanya?

Joan Esculies